

ÜZENET

AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

XXVIII. évfolyam 23. szám. 2017. december 1.

Ára 0,80 lej

Isten helyet kér

Advent előtt egy keresztyén zenekar koncertjén vettem részt, és felettébb meglepő volt hallani az énekesnő őszinte kitarulkozását. Bár jó ideje elkötelezett keresztyénként éli életét, mégis sokszor erőtlennek érzi magát, mint egy darab kő. Azt is hozzátette, hogy e mélységek közepette Krisztusban találja meg az oly sokszor megélt kapaszkodót. Talán ez az, amiről mostanság kevesebb szó esik. Hogy mennyire nagy szükségünk van karácsonyra. No nem arra, amit az idők során az ember és különösképpen az ünnepet termékként árusító jelen reá aggatott, hanem Isten testet öltésére. Arra, hogy megjelenjen életünkben az emberi szükséghelyzetre adott, szeretetből fakadó isteni válasz.

Szóval meglepő volt hallani ezt a manapság oly ritka őszinte kitarulkozást, mert ez a mai világ nem erről szól. A 21. században, ahol „mindenki senkije mindenkinek”, az ember olyan közegben él, ahol csak a sikernek van létjogosultsága. És ez mindent felülír. Az eszközt is.

A karácsonyi evangélium az Istentől jövő válasz mindarra, ami életünket jellemzi. Isten

az ő szeretete folytán e szükségállapotba érkeznek. Amit a teremtmény önerőből nem képes megoldani. Legfeljebb csak elrejtteni, letagadni, a lelke mélyére száműzni. Lám, ez a tagadás és rejtőzés már az első bűneset óta jól bevált eszközünk. Az Igében és jelenünkben is ugyanazt látjuk: Krisztus mindenkihez jön, de csak ke-

vesen eszmélnek rá az általa jelentett lehetőségre. Akik nyíltan felvállalják, hogy megváltásra szorulnak.

Fábián Tibor

(Folytatása a 3. oldalon)

Reformáció, oktatás, szórvány

Háromnapos konferenciával emlékezték a reformációra Nagyenyeden

A reformáció erdélyi bölcsőhelyei címmel indította útjára dr. Gudor Botond esperes a reformáció fél évezredes emlékére szervezett konferenciasorozatát. Fehér megyében a reformációi emlékév alkalmából rendezett előadás-sorozat Alvincen és Gyulafehérváron kezdődött májusban, majd októberben Nagyenyeden folytatódott.

A tárlat megnyitóján Lőrincz Konrád felenyedi lelkipásztor is beszélt

Az ünnepség a 450 éve született magyar református egyház bölcsőhelyén, a nagyenyedi templomban ünnepi istentisztelettel kezdődött. Majd Marosán Csaba kolozsvári színművész

Luther asztalánál című előadását hallgathattuk.

Gábor Ferenc

(Folytatása a 4. oldalon)

A református megtorpanás okai

Rendhagyó ünneplés Gógánváralján

A reformáció igazi sikere nem abban áll, hogy létrejött a lutheránus vagy kálvinista egyház. Furán hangozhat, de ez inkább egy hiba a rendszerben: hisz nem egyházalapítók akartak lenni a reformátorok, hanem az egyetemes egyház megújításán munkálkodtak. Ilyen értelemben akár azt is mondhatnánk: a reformáció kudarc volt.

Ha a reformáció igazi sikerét keressük, sokkal inkább abban leljük meg, hogy az emberek érteni kezdték Isten igéjének üzenetét. Ma is nagy örömet jelentene, ha minél több embert látnánk, aki kinyitná a Bibliát, és imádkozna, ha arról hallanánk, hogy hétköznapi beszélgetésekben szó esne hitről, igehirdetésről.

Számos módját hallottam eddig a jubileumi esztendő megünneplésének: egyesek örömmel töltöttek el, mások szomorúsággal, de történt valami. Nálunk, Gógánváralján is. Részt vettünk nagyobb ünnepségeken is, örvendtünk a faültetés ötletének,

építkezések és találkozások hírének...

A mi ünneplésünk lehet elgondolkoztat valakit, vagy épp megerősít másokat. A hollandiai Emmeloordból 12 fő érkezett hozzánk: együtt ültettük el a gyümölcsfákat, magyar-holland liturgiájú istentisztelet keretében éltünk az úrvacsorával. Huszonhét éves a két gyülekezet közötti kapcsolat, s ez is reformátori örökségünk része. Megható volt látni, ahogy holland és magyar egymás mellett állva dicsérte az Urat. Vasárnap délután az emmeloordiak mellett még hat környékbeli gyülekezet tagjai érkeztek. Adorján Kálmán haranglábi lelkipásztor *A Református megtorpanás (ha van ilyen) okai és a megújulás lehetőségei* címmel rövid bevezetőt tartott, majd minden gyülekezet kijelölt valakit a fórumbeszélgetésre.

Nagy Gábor

(Folytatása a 7. oldalon)

Tanulságos igék

Ezdrásról (VII.)

Megújulás bűnvallás által

„Ó, Uram, vétkesek vagyunk előtted,
nem állhatunk meg színed előtt.”
(Ezsd 9,15)

Fáradtságos utazás után Ezdrás megérkezik Jeruzsálembe. De erre sötét árny borul. Ezdrás gyászol, mert a visszatért emberek házasságot kötöttek azokkal a telepeseikkel, akiket a fogóság idején a hódítók betelepítettek. Szomorodik, mert a szövetség gyermekei pogányokkal szövetkeztek. Ez emberileg érthető is. Hiszen több férfi tért haza, mint nő. És ha nem voltak izraelita lányok, akkor a fiúk pogányokat vettek feleségül.

Ez érthető, és mégsem mentegethető. Mert ezzel Isten parancsát szegték meg. Az Úr mindig is tiltotta népének, hogy pogányokkal keveredjen. De ez most megtörtént. Hát miért volt ez olyan nagy baj? Azért, mert a pogány feleségek belevitték férjeiket a bálványimádásba. Ezzel pedig a múltban is baj volt. Hát nem a pogányok forgatták el a Salamon szívét is, hogy általuk a bálványokat kezdte imádni? Nem Jézabel vezette be a Baál-kultuszt Izraelben?

Csiha Kálmán

Még tizenegy nap

Még tizenegy nap, s földre száll az angyal,
Csengő csilingel bársony-esteken,
Ezüst szárnyakon arany-angyalhajjal
A földre száll az Álom; megjelen.

Még tizenegy nap, s kigyúlnak a fények
S csillagszóróktól fényes éjszakán
Kis gyermekszemek bűvöletben égne
S Jézus kopogtat szívek ablakán.

Én Istenem, már ötször csalt az álom,
Már öt karácsony telt el nélkülem,
Öt éve már, az éjszakát, hogy járom,
S karácsony este nincs csak egy tüzem:

Hogy Benned bízom könnybe, éjbe hullva
Hogy kegyelmes vagy, s megadod nekem
Hogy egyszer én is, szent karácsony-esten
Megláthatom, kis árva gyermekem.

Sajnos a tapasztalat azt mutatja, hogy ha egy hívő fiatal elkezd egy hitetlennel barátkozni, nem az történik, hogy az hívővé válik, hanem épp a fordítottja: a hívő fél távolodik el Istentől. Hány ilyen ifjút veszítettünk már el a gyülekezeteinkben!

Sajnos ebben a dologban a nép vezetői is rossz példát mutattak. Ők jártak elől e tévedésben. Ha a vezetők ezt teszik, akkor mit lehet várni az egyszerű néptől? Ezdrás a keleti szokás szerint gyászba öltözik. Tépi a haját, megszagatja ruháit. De hát miért kell ebből olyan nagy dolgot csinálni? Jeruzsálemben lehet, hogy így kellett tenni, de azért ma már másképp állnak a dolgok – mondhatná valaki. Legyünk azért óvatosak. Mert nagy baj az, amikor az egyház elegyedik a világgal. Ezt éljük át ma is. Sokan azon munkálkodnak, hogy az egyház és világ közötti határ teljesen elmosódjon. Ezért komolyan meg kell vizsgálunk magunkat: hogy áll a helyzet a mi életünkben? Nem úgy beszélünk-e, ahogy a világ, nem úgy gondolkodunk-e, ahogy a világ, és nem úgy cselekszünk-e, ahogy a világ?

Ezdrás példát mutat, mit kell ilyenkor tenni. Nem veti meg őket, nem tartja magát jobbnak náluk, hanem magára veszi bűnüket és gyászol. Erre az emberek összegyűlnek körülötte. Mind olyanok, akik szomorúak a kialakult helyzet miatt. Ezdrás mozdulatlanul ül, s a többiek némán állnak körülötte. A fájdalom szavakkal kifejezhetetlen.

De egyszer csak feláll a próféta az esti áldozás idején, amikor a bárányt feláldozzák. Ez a bárány engesztelés az aznap elkövetett bűnökért. Ezdrás megrázóan imádkozik. Mélyen megalázva elmondja, milyen mélységben van Isten népe. Magát sem vonja ki, bár ő nem vett magának pogány feleséget. Népének bűne az ő bűne is.

Milyen jó lenne, ha ez példát adhatna minden embernek. Mert a világban az történik, hogy mindig a másik a hibás. Sok száz fogollyal beszélgettem börtönszolgálatom alatt, de mindig más volt a hibás: vagy a körülmények, de sohasem a tettes. Így van ez a közéletben, politikában is. A mi pártunk mindig mindent jól tesz, a másik meg mindig mindent rosszul. Az egyik kormány vádolja a másikat, hogy az mindent tönkretett, lerombolt. Mennyire jellemző ez ránk is. Háborús konfliktusban is mindig a másik félre hárítják egy-egy újabb támadás felelősségét.

Ezdrás nem ezt teszi, hanem azt mondja: ez a mi vétünk. Jó lenne e bűnvallást megtanulni és gyakorolni. Persze erre csak a Szentlélek tud megtanítani minden embert. Amíg ő nem jön az ember szívébe, addig marad az öngazolás, a hárítás. De ha Isten Lelke munkálkodni kezd valakiben, ott már lesz bűnvallás, megtérés, ott már nem rejtegetjük a bűnt, hanem megvalljuk és szakítunk vele. Akkor meglátjuk, milyen súlyos a mi bűnünk, hogy Isten mennyi jót tett velünk, milyen kegyelmes volt hozzánk, és mi ennek ellenére vétkeztünk. Mekkora kegyelem, hogy meg vagyunk keresztelve, hogy konfirmáltunk, hogy halljuk az ígét, hogy ismerjük Istent.

A egyszerű az, hogy a próféta így szólítja meg az Urat: Ó, mi Istenünk! Olyan jó tudni, hogy ő a mi Istenünk, s mi is az övéi vagyunk

Bibliaolvasó kalauz

Január

1.	H	1Móz 4,16–26	Mt 4,12–25
2.	K	1Móz 5	Mt 5,1–12
3.	Sze	1Móz 6	Mt 5,13–16
4.	Cs	1Móz 7	Mt 5,17–26
5.	P	1Móz 8	Mt 5,27–32
6.	Szo	1Móz 9	Mt 5,33–42
7.	V	1Móz 10	Mt 5,43–48
8.	H	1Móz 11	Mt 6,1–8
9.	K	1Móz 12	Mt 6,9–15
10.	Sze	1Móz 13	Mt 6,16–24
11.	Cs	1Móz 14	Mt 6,25–34
12.	P	1Móz 15	Mt 7,1–6
13.	Szo	1Móz 16	Mt 7,7–14
14.	V	1Móz 17	Mt 7,15–23
15.	H	1Móz 18	Mt 7,24–29
16.	K	1Móz 19	Mt 8,1–13
17.	Sze	1Móz 20	Mt 8,14–22
18.	Cs	1Móz 21	Mt 8,23–34
19.	P	1Móz 22	Mt 9,1–8
20.	Szo	1Móz 23	Mt 9,9–17
21.	V	1Móz 24,1–27	Mt 9,18–26
22.	H	1Móz 24,28–49	Mt 9,27–38
23.	K	1Móz 24,50–67	Mt 10,1–15
24.	Sze	1Móz 25	Mt 10,16–28
25.	Cs	1Móz 26	Mt 10,29–42
26.	P	1Móz 27,1–33	Mt 11,1–6
27.	Szo	1Móz 27,34–46	Mt 11,7–19
28.	V	1Móz 28	Mt 11,20–30
29.	H	1Móz 29	Mt 12,1–8
30.	K	1Móz 30,1–24	Mt 12,9–21
31.	Sze	1Móz 30,25–43	Mt 12,22–30

nyomorult emberként, bukácsolva is. Ő szeret, megbocsát akkor is, ha sokadszorra kérjük, akkor is, ha már sokszor elbuktunk ugyanabban a bűnben. Persze ahogy a káté tanítja: e bocsánat nem tehet minket könnyelmű és gonosz emberkévé. A kegyelem és bocsánat nem bátorítás a bűnre, hanem elkötelezettség egy hálás és Istennek odaszánt életre.

Ezdrás nem láthatta Jézust, csak sejtette őt messziről. Ezért imádkozott este, amikor a bárány megáldoztatott. Tudta, hogy csak a bárány vééréért, az áldozatért közeledhet Istenhez. De mi már sokkal jobban tudjuk, amit ő még csak sejtett: hogy mi a Bárány vééréért járulhatunk Isten királyi széke elé bűnbocsánatot, megújulást nyerni. Ezt hirdették a reformátorok, a reformáció is. A középkori egyház azt tanította, hogy a mi áldozatunk, az adakozás, jó cselekedetek, önsanyargatás, amelyek meghatják Isten szívét. Luther és a többiek pedig azt kiáltották bele a világba: egyedül Krisztusért, egyedül kegyelemből és hit által tudunk megigazulni, de megújulni is.

De megújul-e a mi időnkben egyházunk, népünk? Ezt a kérdést olyan sokan feltettük e jubileumi évben. Megújulhat, de csak Szentlélek által. Kálvin János sokszor kérte a gyülekezetét, hogy imádkozzon a Szentlélekért. Ő maga is imádkozott annyit, hogy az ágya előtti értékes medvebőr bundán két nagy lyuk tátongott: Kálvin térdeinek a helye. Bárcsak tudnánk mi is többet imádkozni Szentlélekért, bűnbánatért, bocsánatért, megújulásért, megszentelődésért.

Lőrincz István

Isten helyet kér

(Folytatás az 1. oldalról)

A csödbe ment emberek egy része semmire nem vágyik jobban, minthogy ismét egyenesbe kerüljön az élete. Az önmagával megelégedett azonban nem tud mit kezdeni a Megváltóval. Már a küszöbről visszafordítja. Nem látja meg benne élete lehetőségét. Ellenben a szükségét szenvedő tele van várakozással, tele van adventtel. Várja a Krisztussal való betöltekezést.

A karácsonyi üzenet maga a földre szállt egyszerűség. A túlbonyolított emberi gondokra a maga

isteni nagyszerűségében és hatékonyságában megadja a szeretet el nem múló választát. Földi mélységbe, emberi létebe, közénk jön az Isten. Azon belül is a peremvidékre, ahonnan mindenki elvágyódik. Ma úgy mondanánk: rossz hírű környékre. Olyan emberek közé, akiknek szintén nem jutott hely, ezért kint strázsálnak. Hiába zörgetnek Józsefiek, mindenütt elfoglalt, valami mással betöltekezett, hely nélküli embereket találnak. Ez a mi karácsonyunk legnagyobb kísértése is: kirekeszteni, kizárni az életünkben az érkezőt. Azt, akiről az ünnep szól. Amelynek eredménye a Krisztus nélküli karácsony.

Isten sötét zugba érkezik, szegényes ruhát ölt, kicsiny gyermekként mindenki felé kiszolgáltatott. A mélységbe és a perifériára érkezik, ahol az öröm ritkán látott vendég. Ahol éppen ezért ő maga az örömhír, az ajándék. Fény érkezik a sötétbe, és betölti, megvilágítja azt. Oda jön, ahol betöltheti a szükségét. Ahol percekkel azelőtt még talán veszekedtek, elfogyott a kenyér, a holnap megkészszerzi a két-ségbeesést, vagy bár minden érték tárgy adott, de a lélek üres és vár valakire.

Advent a lehetőségek ünnepe. Lehet bohózat vagy ahogy Cseri Kálmán egykori pasaréti lelkész mondja: lehet cirkus, a világ Istent elűző, róla tudomást nem vevő zenebonája. De lehet áldás, lehet az Úr

érkezése, várt vagy váratlan ölelése is. Isten Fia a szükségbe érkezik, ahol az ember túlzott magabiztossággal, lelki vaksággal hajlamos továbbküldeni őt azzal, hogy nincs szüksége rá, mert hiszen minden rendben van. Telt ház van. Különben is nem veszünk semmit. De a Fiú valahol mégiscsak befogadást nyer, és valakik mégiscsak odajutnak hozzá. És odaviszik a kisedhez az Istenre oly régóta várakozó, az elfogyó adventben megfáradt életüket. És ez az isteni jelenlét ünneppé válik az emberi léteben és ott legbelül, a lélekben.

Lukátsi Vilma

Adventi kiáltás

Még el sem sárgultak a levelek,
zöld lombokra hullott le a hó,
ősz nélkül jön a tél?
Riadt kérdés,
és a válasz elgondolkoztató,
mert nem meteorológus adja:
magunknak kell töprengenünk rajta'.

...ha nincs advent, lesz-e majd karácsony?

Váratlanul várjuk az Urat?

A zöld lombú, behavazott erdő nem életünk állapotára mutat?

– Hogy várjuk Urunk visszajöttét?

– Nemcsak fenyőfás ünnep közeleg!

– Sűrűsödnek a bibliás jelek:

– „...földrengés, járványok, éhínségek...”

(Lk 21,11)

„...és hallotok háborús híreket...”

(Mt 24,7)

Lappangó tűz, hol itt, hol ott lángol!

„...a vajúdás kínjai ezek...”

(Mt 24,8)

„...és megsokasodik a gonoszság...”

(Mt 24,12)

Mindenfelé maffiák dolgoznak,

és nem tudjuk, hogy mit hoz a holnap!

Nem ringathatjuk bele magunkat könnyen múló ünnep-hangulatba!

Emeljük föl szemünket az Égre,

és akinek van füle, meghallja:

– Ébredjetek!

Ne szenderegjetek!

– Az Úr visszajött közeleg!

Reformátusnak lenni

A reformáció jubileumi évében lapunk sorozatában lelkipásztorok, presbiterek, gondnokok igyekeznek megosztani gondolataikat az olvasókkal arról, mit jelent a reformátusság, miért gondolják úgy, hogy érdemes reformátusnak lenni.

A föld lakói

Pusztakamarási gyermekéveim legszebb emlékei közé tartozik az, amikor vasárnaponként vagy sátoros ünnepeken elmehettem szülőfalum református templomába, s ott voltam abban a maroknyi magyar közösségben, amelyből vétettem.

Emlékszem, amikor vasárnap reggel a legszükségesebb ház körüli teendőinket félretéve asztalhoz ültünk a Kis-kútvolgyi lakásunkban, édesapám mindig megkérdezte: ma ki megy a templomba? Ha senki sem válaszolt – bár ilyesmi ritkán történt – akkor ő volt az, aki eldöntötte, ki lesz, aki aznap családjából templomba megy. Szüleim úgy érezték,

hogy az apadó pusztakamarási közösségből nem szabad hiányoznunk, ott kell lennünk, valakinek képviselnie kell a Székely családot.

Heten voltunk testvérek, s ha kiröpült is egy-kettő a családi fészekből az 1960-as évek elején, úgyszólván maradtunk öten. Ebből az ötből kellett vállalnunk, ki lesz az, aki aznap elkészül, s a falut körbeölelő nagy hegyet „áthágva” 11 órára a templomba megy. Persze jeles ünnepeken, úrvacsoraosztás alkalmával többen is mentünk templomba. Szüleimnek ezt a vállalás és a templom iránti tiszteletét, az istentiszteleten való részvétel fontosságát és a közösségben rejlő összetartozás erejét sohasem tudtam elfelejteni.

A református egyház iránti ragaszkodás jeleit, mély gyökereit később is láttam, immár felnőtt fejjel, amikor felmérhettem és éreztem, mit jelent református magyar közösségben élni, s ezt bátran vállalni a szórványvidéken is.

Sütő András 1963-ban írta: „mindig ott voltam, ahol a legjobban fűjt a szél”. S valóban, azokban az években, amikor „fűjt a szél” (nem mintha ez mára már megszűnt volna), az embernek mentsvára volt a templom, a reformáció, a hit – a megmaradás reménységének fénysugara. Gondoljunk bele: milyen belső traumának van kitéve annak a magyar embernek a lelkiülete, akinek hétköznapi életében gyakran kell elszenvednie a kisebbségi érzést, a történelmi szélkakas „diktálta” frusztráltságot... S ha mindezzel naponta találkozunk a szórványban, kisebbségi sorsban, a réges-rég megbomlott etnikai arányok színterén, akkor a templom, a napi imádkozás csodálatos ereje „tölti fel” életünket a bizonytalan holnap elviselésére.

Pusztakamarásiként gyermekkori templomlátogatásaim alkalmával szinte mindig találkoztam a Sütő családdal, a nagy író szüleiével, akik utolsó éveikben is megtöpörödvé, őszbe borult fejjel ballagtak a Magyar utcából a templom felé, hogy meghallgassák Páll Gyula vagy Ferenczy Miklós lelkipásztorok prédikációját. Fontos volt, hogy találkozzanak a megmaradás reménységét tápláló bibliai tanítással, Isten megtartó, erőt adó igéjével. Volt úgy, hogy az író és családja is eljött, vagy a gyerekei, mert itthon nyaraltak a nagyszülőknél, s vasárnaponként ott volt nekik is a helyük a templomban.

Nem tudom, ki hogy van vele, de látom, érzem: Istenbe vetett hit nélkül nincs jövő, nincs megmaradás, nincs nemzeti identitástudat. Az a nemzet, aki nem hisz Istenben, elvész. Vigyázzunk erre, hogy hosszú ideig maradjunk a föld lakói!

Székely Ferenc
(a szerző presbiter)

Az Ige testté lett...

Kezünkben a gyufa, előttünk a gyertya – de közben a legnagyobb és legsúlyosabb kérdés, hogy mi is van a szívben... Talán régi illatokra, megremegtető emlékekre, könnyeztető pillanatokra gondolunk, felvillan egy-egy kimerevedő kép, megszólal a vágy, hogy milyen jó lenne visszalépni a múltba, megélni azt, amit azóta már nem tudunk, vagy már semmilyen lehetőségünk nincs rá...

Újból advent van, az Úr eljövetele...

Az első gyertya lángjának fénye könnyen csak a közelmúltba, pontosabban a saját közelmúltunkba visz minket. Porszemnyi életünk éltető pillanatai önkéntelenül felbukkannak előttünk, nem tudunk átlépni rajtuk, nem tudjuk kikapcsolni az emlékeinket, hiszen megint eltelt egy újabb esztendő.

Azonban az első gyertya meggyújtása rendeltetése szerint a távolabbi múltat próbálja test- és szívközelbe hozni – a gyertyaláng lobbanása elvihet minket oda, ahol arra figyelhetünk, hogy az ég és a föld összeér.

Talán van tapasztalatod arról, hogy ha meggyújtasz egy gyertyát, akkor egy idő után, mert hozzászokik a szemed, a legsötétebb szobában is felismerheted a környezetet, a sötétség már nem lesz olyan mindent elnyelő, és egyre jobban tudsz tájékozódni magad körül.

Adventi első gyertyánk csak néhány szavas fényt vet a világra: „Az Ige testté lett.” Először nem értjük az üzenetet. Mi ez, ki ez az Ige? De János azoknak írja, akik rögtön értik. Akik úgy sejtik, hogy van ennek a világnak valami célja, értelme, rendezőelve, fókusza és origója, és úgy sejtik, hogy ez az Ige (Logos). Mert nehéz elképzelni ebben a nagy rendezettségben, hogy ez tulajdonképpen értelem nélküli káosz. Kell legyen valami igazán valós kiindulási pont, amihez minden viszonyítható.

János szerencsés helyzetben van, mert megadatott neki, hogy megismerje az élet és a világ rendezőelvét, fókuszát, értelmét és célját – számára ez a viszonyítási pont Jézus lett, a kezdet és a vég, az első és az utolsó.

És akkor a Lélek sugallja neki, hogy ezt a felismerést ossza meg azokkal, akik keresik a lényegét, vágnak a bizonyosság után, akik sejtenek valamit, de még inkább csak a vágyukat

tudják megfogalmazni: Mondd el nekik, hogy a világ értelme, célja, akire ők Igeként gondolnak – emberré lett. Megtestesült. Láthatóvá vált.

Isten nem mindig cselekszik úgy, ahogy mi várnánk. Zsidónak és pogánynak egyaránt elképzelhetetlen, hogy ő emberré lesz. Az Ószövetség embere számára képtelenség és blaszfémia, hogy Isten látható és tapintható legyen. A pogány meg badarságnak tartja, hogy a megvetett lélekborítón béklyóját a szabad Isten magára vegye. De az Úr nem szükséges rosszként tekint a földi élet vándorújtára, hanem az számára a maga alkotásának csúcsa, szeretetének kitapintható és kézzel fogható bizonyítéka. És ő ebben részt akar venni, velünk akarja élni, benne akar lenni – mindhalálig.

Nézz a gyertya fényébe, és képzeld magad a betlehemi születés helyére. A félhomályban megsejtheted a Gyermeket magad mellett, és rácsodálkozhatasz: a végtelen Isten mennyire véges, parányi, sebezhető ember lett. Érted. És azokért is, akik hirtelen eszedbe jutnak a gyertya meggyújtásakor. Mert az Ige testté lett.

Illés Dávid

A szerző budapesti lelkipásztor

Reformáció, oktatás, szórvány

(Folytatás az 1. oldalról)

Dr. Gudor Botond esperes köszöntőbeszédében arra mutatott rá, hogy a reformáció nemcsak az egyház szétválását hozta, hanem az ember meghasonlását, bűnös önmagával való szembenézését is. Az együttlét célja több mint az 500 év megünneplése, alkalom a jövőről való együttgondolkodásra is.

Szőcs Ildikó, a Bethlen-kollégium igazgatónője ünnepi beszédében Isten kegyelmének tulajdonította, hogy 500 év után még itt lehetünk megújult iskolával, megújuló lélekkel. Mucsi László egyházmegyei gondnok, a presbiteri szövetség egyházmegyei elnöke Isten áldását és kegyelmét kérte a megtisztelő presbiteri szolgálatra. Végül Tóth Tibor nagyenyedi lelkipásztor röviden ismertette az egyházközösség történetét *Szemelvények az eklézsia életéből* címmel.

A továbbiakban szépművészeti kiállítást tekintett meg a közönség, amely a frissen felújított esperesi hivatal új székhelyén kapott helyet. A tárlatot Lőrincz Konrád felenyedi és Horhát Miklós lőrincrévi lelkipásztorok mutatták be. A kiállított művek Horhát Miklós, Horhát Kund, id. Lőrincz Zoltán nyugalmazott lelkipásztor, Orth István szebeni, Szabó László marosvásárhelyi lelkipásztorok, illetve a reformációt és mai egyházi életünket szellemes rajz-sorozatban bemutató, kolozsvár-

alsóvárosi lelkipásztor, Adorjáni László munkái.

Másnap a kollégium Apafi Termében Kónya Tibor iskolalelkész hirdetett ígét. A nap folyamán sok érdekes előadás hangzott el. Az előadók között volt dr. Monok István (Budapest, MTA), aki *Protestáns iskolai könyvtárak tematikus összetételének változásai a reformáció első századában* címmel tar-

A háromnapos konferencián Kolumbán Vilmos teológiai tanár is tartott előadást

tott előadást. Őt követte dr. Buzogány Dezső (kolozsvári teológia), aki a 16. századi protestáns iskolák latin nyelvű szabályzatainak tanulságairól beszélt. Továbbá előadást tartott Szabó Emília, Györffi Dénes, Becker Norbert, Simon János és Deutch Ágota. A könyvbemutatókon Kada Erika *Áprily Lajos vallásos költészete* című, valamint Bölcsházi András spirituális tanár (Károli Gáspár Református

Egyetem, Budapest) *Ideje van az olvasásnak* című, a reformáció öt évszázadából való novellaválogatását méltatták, emellett Rác Emese szerkesztésében a *Pápai Páriz Ferenc enyedi iskolatörténete* című kötetet is bemutatták.

Szólláth Tibor, Hajdúnánás polgármestere *1956. október 23. mai üzenete* címmel tartott előadást, majd testvériskolai megállapodást írtak alá a Hajdúnánási Református Általános Iskola és a nagyenyedi Bethlen Gábor Kollégium között.

Az iskolával egy időben megújuló dokumentációs könyvtárban kapott helyet Gordán Edina könyvtáros kiállítása *Iskolakönyvek, előadások és tantervek. A Bethlen Kollégium könyvtára a reformáció oktatásának szolgálatában* cím alatt. Ugyanitt dr. Gudor Botond esperes bemutatásával Nagyenyed környéki gyülekezetek (Gyulaféhérvár, Hari, Marosdéce, Miriszló, Felenyed, Torockószentgyörgy) kul-

túrtörténeti szempontból is értékes kegytárgyaiból láthattunk kiállítást.

A harmadik nap előadásai a reformáció öt évszázados tárházából származó oktatási, iskolarendszeri, felvilágosodás kori, peregrinus, könyv, prédikáció, tanítás, oktatási reformok kérdésköreit boncolgatták.

Az együttlét a Fehér megyei pedagógusok konferenciájával zárult Reformáció, oktatás, szórvány, nemzeti identitás címmel, amelynek a Bethlen-kollégium díszterme adott helyet. A rendezvény az egyházi szolgálat és a pedagógusi munka iránti elkötelezettséget méltatta. Az egyre szórványosodó Fehér megye olyan gyülekezeteinek egykori felekezeti iskoláit, az államosítás utáni magyar oktatást, valamint a rendszerváltás után és napjainkban a gyermekekért és általában a magyarságért tett közösségmegtartó tevékenységét (rendezvények, táborok, néptáncoktatás, vakációs bibliahét stb.) ismerhette meg a közönség, mint Miriszló, Marosdéce, Nagyenyed, Felenyed, Marosújvár, Magyarlapád, Székelykocsárd, Gyulaféhérvár, Vajasad, Balázsfalva, Küküllővár, Torockó és Felvinc. Felcsendült Reményik Sándor *Templom és iskola* című verse, mintegy annak megerősítésére, hogy népi, nyelvi, vallási és kulturális identitásunk megőrzésének e két felleget nem szabad elhagynunk. Az est folyamán szolgálatának elismeréseként a pedagógusok szövetsége díszoklevélben részesítette Szőcs Ildikó igazgatót és más pedagógusokat.

Mélyszegénység, mélyreménytelenség

Várnak valakit

Amikor másnap is becsenget a parókia ajtaján a fiatal cigány asszony, mellette a taknyosan és borzosan tébláboló siserehaddal, már némi indulat gyűl a hangomban: „Nem szégyelled magad?” – De igen – szabadkozik –, ám nincs mit tennem. Így van ez. „Ezt” (értsd: koldulást) önérettel, egyenes derékkal nem lehet csinálni. Kézenfogni a négy pulyát és a faluszéli romos házikóból elindulni gyűjtögetni. Csengetni, várakozni, lehajtott fejjel továbbmenni. Mert enni kell ma is.

Vajon a mélyszegénység egyúttal mélyreménytelenséget is jelent? Akár évekig is kereshető a kérdésre a válasz, főként az országos szinten is szegénynek számító régiókban, amelynek településein nagyszámú roma népesség él, ahol a mélyszegénység adott és egyértelmű. Tagadhatatlan tény. A mélyreménytelenség azonban talán mégsem. Mert hogy vannak arcok és sorsok, amelyeken ez egyértelműen, jól láthatóan kiütözközik. Másokén meg kevésbé vagy egyáltalán. Talán a nyomor megszokottsága, fásultsága és

magától értetődöttsége teszi? Ezek szerint a mélyszegénységben is tud nevetni és örülni az ember? Nehéz ezt átérezni. Hiszen a posztmodern kor embere attól is könnyen kétségbeesik, ha elveszíti a bérletét, elejti a telefonját, vagy éppen leenged az autója kereke. Magyarán: az úgynevezett apró kellemetlenségek is könnyen felborzolják a kedélyünket, és beletaszítanak a reménynélküliségbe, depresszív állapotba. A digitalizáció kábeli és hatásai által megkötözött életünk, az úgynevezett szétfejlődés ellentétes pólusaiban egyre nagyobb talány számunkra a mélyszegénység állapotában lévő emberek léte, élete, gondolatvilága.

Sőt minél többet tudunk róluk, annál kevésbé értjük őket.

Megdolgozta őket az élet. Talán azért nem képesek sokan közülük a mélyreménytelenség tényét felismerni, megélni, mert hiszen az el-lenpólust, a reménységet, a reményt magát sem ismerik igazán. Reménykedni? Ugyan miben? Biztosan nem szép autóról, emeletes házról, tóparti villáról álmodnak, mint az alsó-középosztály, mint a konzolidált, bérből-fizetésből élő emberek. Talán számukra egy holnapi nap-

szám, egy összekéregedett teli szatyor élelem elég is a remény megéléséhez. Más szempontok szerint élünk. Átjárás nincs, hiába az együttérzés, mert az legfeljebb gondolkodni, belegondolni segít, de persze a semminél ez is több. Mert az együttérzés legalább kinyitja az ajtót, kérdez, ad valamit, köszön az utcán, és segít, ahogy tud. Segít lebontani a láthatatlan falakat, köztünk és köztük.

Egyházi gyermekfoglalkozásra, az aránylag jól szituált gyermekek közé négy toprongyos, mosdatlan gyermek érkezik. Nehezen indul a körjáték, nehéz megfogni piszkos kezű lányka kezét. Még a kisebbek arcán is visszaköszön az

otthon jól bekódolt tartózkodás és előítélet. Aztán valaki mégiscsak akad, aki nyújtja a kezét és néhány pillanatnyi néma tétoválás után végre létrejön, bezárul a kör.

Külhoni vendégekkel egy nagyközségbe tartok. A mélyszegénységben élők közötti egyházi küldetésiányról beszélünk. Bezzeg a neoprotestánsok már templomot is építettek a szegénynegyedben, míg mi be sem merjük tenni a lábunk. Lelkesek lesznek, nézzük meg ezt a falut a faluban! Megérkezünk. Érdeklődnek, körénk gyűlnek. Ismerős is akad, feleségeink a kórházban ágyszomszédok voltak. A vendégeimet keresem. Elhülten nyugtázom, hogy az autóban gubasztanak fázósan, fagyósan. Az arcukon félelemmel vegyes mosoly követi egymást. Az előbbiből van több. Csak hazafelé oldódnak valamelyest a látottak nyomán.

Nehéz ezeket a falakat lebontani. Cigányok a magyarokra, magyarok a cigányokra panaszkodnak. Mindenkinek vannak sérelmei, félelmei, előítéletei. A távolságtartás azonban megtartja az idegenséget a másik irányába. Ezen a terepen a meggondolatlan, hegyibeszélő recept sem járható út.

Jézus belép Samáriába, amit az övéi jobbnak látnak kikerülni. Odamegy és megszólít, beszédbe elegyedik. Fesztelen és egyszerű szavakkal oldja a feszültséget, még pontosabban: nem is vesz tudomást ezekről az emberi kötöttségekről, amit mi oly szigorúan be- és megtartunk, valósággal ragaszkodunk hozzájuk. Meglátatja a reménységet azzal, aki már nem mer reménykedni. Lehet, nagy szavak, de az egyház társadalmi és missziói felelősségvállalása ugyanezt a krisztusi példát és reménységet hordozhatja járatlan utakon, a reményt és reménytelenséget sem ismerő, sorsukba beletörődött, szikkadt lelkű embereknek. Akik talán maguk sem tudják, hogy várnak valakit.

Fábián Tibor

Jövőt tervező szörcseiek

Hármas ünnepet tartottak a szörcsei egyházközségben: a gyülekezet hálát adott a teljesen felújított templomért, testvértelepülési szerződést kötött, illetve ötven fát ültetett a

Az ünnepségen a kórus szolgálata és szavaltatok hangzottak el

kertben. Mindezek mellett a parókian vendégszobákat alakítottak ki, és megjavították a Cioflec testvérek által épített orgonát is.

Az istentiszteleten Balogh Zoltán kézdiverbai esperes hirdette az ígét kiemelve az összefogás fontosságát gyülekezeteink, népünk életében. A templom megáldásának ünnepélyes pillanatára érkezett meg Kató Béla püspök, aki a szomszédos Barátoson a szabadidőközpont avatásán vett részt. A szörcsei hívek nagy örömmel fogadták az egyházi vezetőt, aki áldás után néhány gondolattal köszöntötte a gyülekezetet, elmondva: a következő 500 év a hívek odaadásán, hűségén is múlik. Nem elég megújítani egy templomot, hanem meg is kell tölteni lélekkel – mondta.

Ezt követően az egybegyűltek a gyülekezet kórusát, énekeket és

szavaltokat hallgattak. A gyülekezet lelkipásztora köszöntötte a jelenlevőket hálát adva Istennek, és arra intve a híveket, hogy értékeljék azokat a kegyelmi ajándékokat, amelyeket Isten szeretetéért és nem az érdekért kaptak. Szász Áron főgondnok ismertette a javítás költségeinek részleteit, majd Paizs Attila gondnok, tanácsos köszöntése vezette be az ünnepelés második fontos momentumát, a magyarországi Mihálygerge községgel aláírt testvértelepülési szerződést.

Istentisztelet végén a jelenlevők a templomkertbe vonultak, ahol ötven fa elültetése képezte az esemény harmadik fontos mozzanatát. Kató Béla püspök elültette az első fát, amely a jövőbe, a megmaradásba vetett hit jelképeként, bástyájaként került a földbe. Az örökbe fogadott fák rendre a kiásott gödrökbe kerültek hirdetve: a szörcseiek Istenben bízva jövőt terveznek.

B. E.

Igehirdetés az élet istentiszteletén keresztül

Zsobokon ülésezett a presbiteri szövetségek együttműködési tanácsa

Zsobokon ülésezett a Kárpát-medencei Református Presbiteri Szövetség együttműködési tanácsa. A találkozó házigazdája az Erdélyi Református Presbiteri Szövetség volt. Tavaly, 2016. október 22-én a magyarországi, a felvidéki, a kárpátaljai, a királyhágómelléki és az erdélyi presbiteri szövetségek megalapították az együttműködési tanácsot, amely konkrét tevékenységek kidolgozását, valamint egymás támogatását tűzte ki célul. Jelen alkalommal jelen voltak a magyarországi egyházkerületek presbiterszövetségeinek elnökei, a kárpátaljai, a királyhágómelléki és az erdélyi elnökök, valamint a németországi diaszpórában élő PSZ is képviseltette magát Varjas Zsolt személyében.

Az eseményre az összes erdélyi egyházmege presbiterszövetségi elnöke is meghívást kapott.

A nyitóáhitaton Barta István zsoboki lelkipásztor hirdette az igét. A továbbiakban Pályi József, az erdélyi egyházkerület PSZ-elnöke köszöntötte a jelenlévőket. A zsoboki vendégszeretet érezhető volt a vacsora hangulatában, az egymással való találkozás öröme kísérte az este folyamán kialakult kötetlen beszélgetést, eszmecsere, tanácskozást is.

Másnap Szegedi László generális direktor áhítatát követően megtartották a közgyűlést, amelyen a PSZ-ek elnökei beszámoltak azokról a rendezvényekről, amelyekre idén vettek részt. A kárpátaljai elnök, Gyurkó Miklós hálát adott az emberekért, akikkel együtt lehet dolgozni. Tudjuk, hogy „az aratnivaló sok, a munkás kevés”, ezért jó volt ilyen kijelentést is hallani.

Hasonlóképpen jó hír az is, hogy a Nyugaton élő reformátusok keresik egymás közösségét, és ezt nem érdekből, hanem testvéri szeretetből teszik.

Az év folyamán együttműködési megállapodást írt alá a Nyugat-európai Magyar Református Presbiteri Szövetség, valamint a Kárpát-medencei Magyar Református Presbiteri Szövetség. A tanácskozás folyamán elhangzott: segíteni kell azokat, akik elhagyják hazájukat, gyülekezetüket, hogy hasonló közösséget találjanak máshol is. Jelezni kell a külföldi gyülekezetnek, valamint a diaszpórai gyülekezet elérhetőségét meg kell adni az eltávozóknak.

Szabó Dániel külhoni kapcsolatokért felelős megbízott megállapította: ma Európában olyan helyzetben élünk, ahol a kihívás nagyobb, mint amivel emberileg meg lehet küzdeni. Szilágyi Sándor, a magyarországi PSZ tiszteletbeli elnöke továbbra is az együttműködésre, az egymással való kapcsolattartásra, egymás rendezvényeiről való rendszeres tájé-

koztatásra, valamint az egymást imádságban való hordozásra buzdította a jelenlévőket: „azzal erősödhetünk, ha minél szélesebb körben tudunk egymásról, és részt veszünk egymás munkájában.”

Szóba került, hogy hasznos lenne, ha a közeljövőben közös honlap készülne, amelyen mindegyik PSZ megjelentethetné programjait, terveit. A tanácskozás folyamán többször elhangzott az imaközösségek kialakításának fontossága. Ez szükségszerű, de sajnós a magyar gyülekezeteinkben nem működik olyan természetesen, hiszen sokaknak nehezükre esik megszólalni, imádkozni mások jelenlétében. Erre még rá kellene nevelni a református híveket és önmagunkat. Csak kisebb, egymást ismerő közösségekben lehet ezt egyelőre megvalósítani. Az alkalmon kiosztották a Tematikus Presbiteri Füzetek I–IV. kötetét. Ennek kiadását, terjesztését már tavaly célul tűzte ki az együttműködési tanács. Az erdélyi presbiteri szövetség megjelentette a 2017-es református zsebnaptárt, gondoskodik a kiadásról és terjesztésről az egész Kárpát-medencében.

A záróáhitatot Vincze Minya István kalotaszegi esperes tartotta. „Isten eszközeiként és munkatársaiként kell meglátniuk a presbitereknek, hogy mire van szüksége a mellettük élőnek, azoknak, akikhez Isten küldi őket. Észre kell venni, hogy leginkább lelki békességre, hitre és szeretetre van szükség. Jézus útján járva ezt kell embertársainknak vinni” – fogalmazott az esperes. A tanácskozáson részt vevők végül ezt a buzdítást kapták: „innen hazatérve az élet istentiszteletén keresztül hirdessétek az igét!”

Jánosi Gyöngyi

Áthatott téged az evangélium?

A reformáció 500. évfordulóját ünnepelték Zsobokon

Egész napos program várta a zsoboki gyülekezetet a reformáció évfordulóján szervezett rendezvényre. Az istentiszteleten mintegy 250 zsoboki vagy innen elszármazott vendég jelent meg.

Az ünnepi istentiszteletet Erdélyi László nyugalmazott lelkipásztor, Zsobok szülőtte tartotta a Róm 1,16–17 alapján. A kiválasztott ige mentén haladva kijelentette, az evangélium hirdetése mindannyiunk feladata, továbbá, hogy a reformáció nagy hozadéka az anyanyelvű Szentírás. „Hiszel az evangélium erejében?” – kérdezte a lelkipásztor. „Olvasod az igét? Áthatott téged az evangélium? Megváltoztatott? Az evangélium a te hitednek az alapja?” – tette fel további kérdéseket az igehirdető. A hitből élő ember az igaz ember. Ezt a hitet ragadták meg a refor-

mátorok, erre a hitre építettek, és ez tartotta meg őket minden üldöztetés közepette. Végül arra szólította fel a híveket, ragadják meg ők is ezt a hitet, amely Isten ajándéka. Az istentiszteleten oklevelet osztottak ki a presbiterek számára, akiknek így köszönték meg az egyházért tett áldozatos munkájukat, majd Tímár Sára népdalénekest hallgathatta meg a gyülekezet.

Az ünnepi istentisztelet után kopjafát avattak, amelyet Gál Potyó István zsoboki faragómeszter készített. Gál Máté István főgondnok Zsobok reformációjáról beszélt, ezt követte egy idős asszonytestvérünk és egy konfirmandusunk verses bizonyítétele. Ez alkalomra a zsoboki nőszövetség tagjai két gyönyörű varrottas falvédőt is készítettek. A bibliakiállítás megtekintése

után a fiatalok előadása következett. Humorosan, de kellő komolysággal adták elő a reformációhoz vezető főbb történéseket, amelyek végül elvezették Luthert a 95 tétel kifüggesztéséhez. A fiatalok előadását Tímár Sára népdalénekes és Halászi Lehel népzeneész közös koncertje követte. Előtte azonban Tímár Sára a református népi énekekről tartott előadást. A régi, népi hangszerek kicsit visszavezettek az időben,

mintha elődeink éneklését hallottuk volna. Ráadásul egy gyönyörű moldvai esti imát is megtanulhatott a gyülekezet.

Így 500 év távlatából nehéz megérteni, mit is köszönhetünk Luher Mártonnak és Kálvin Jánosnak: életüket nem féltve vitték véghez azt, amiben igazán hittek, és amire Isten vezette. Örökre hálasak lehetünk áldozatos munkájukért, hitükért.

Simon Luca

A református megtorpanás okai

(Folytatás az 1. oldalról)

Miért épp megtorpanás van a címben? Azért mert főként idén úgy tűnik, mintha azt próbálnánk elhittetni magunkkal, hogy dübörög a gazdaság, és a református egyház „felível”. Ahelyett, hogy komolyan feltérképeztük volna a problémákat, hogy a változás módjaira fény derülhessen.

Három kérdéskörrel beszélgettünk. Az egyik: a megtorpanás oka lehet a cél hiánya, illetve eltévesztése. A másik: mi a célja keresztyénségünknek, reformátusságunknak? Végül célt tévesztett-e református egyházunk és miben?

A megtorpanás oka a lehet az, hogy másodlagos dolgok elsődlegessé válnak, illetve fordítva. Melyek ezek a mi életünkben? Mi az, amihez 500 év után is ragaszkodnunk kell, ami nem alku tárgya?

A beszélgetésben elhangzott: cél az, hogy az emberek Krisztussal közösségbe kerüljenek, s eljussanak az üdvösség ismeretére; a legfontosabb az igei üzenet, ám ennek helyére bizony sok minden léphet egyházunkban; Isten dicsőségére kell elsősorban szolgálni; meg kell maradni az ige tiszta hirdetése mellett.

Élénk beszélgetés folyt személyes példák, amit a részt vevő gyülekezetek ötperces műsorai tettek színesebbé: hallottunk kórusokat, verseket, énekeket. A gógánváraljai presbitérium határozatát is felolvastuk, ami a

Sola Oratio nevet kapta, és amely az imádságot nem keresztyén kötelességként, hanem az Istennel való beszélgetés áldott ajándékaként ismerteti. A határozat alapján Gógánváralján bevezetjük a szombat esti igehirdetés nélküli könyörgéses alkalmat, ezzel is példát mutatva egy olyan világban, ahol az imádságot leértékelik, s ahol az istentisztelet száma csökken.

A résztvevők értékelése nyomán elmondható: méltóképp ünnepeltünk. Hisz nemcsak akkor ünnepelünk, ha felvonulunk, vagy látványos eseményeket szervezünk, hanem akkor is, ha beszélgetünk egyházunkról és az ige üzenetéről. Valahol ez lenne a reformáció lényege: jusson el az ige minden szívbe, minden házba. Ez nem látványos dolog, hanem Szentlé-

lek csendes csodája. Csiha Kálmán verse méltó befejezése volt ünneplésünknek:

„...Öreg Bibliának nyílik fel a lapja,
Rajta át megszólal Isten tiszta hangja
Hozzám szól, úgy beszél, mint az édes-
apám,

Javamat akarja, hát hogyan hallgatnám.
De nemcsak hallgatom, hanem megfogadom
Életem megváltó Jézusomnak adom,
Így lesz mennyországom életem a Földön,
Könnyebb lesz bánatom, tisztább lesz örö-
möm.

Református Egyház a Jézus Krisztus teste
A Reformáció drága öröksége.
Áldom a Jóistent, hogy ide tartozom,
Soha el nem hagyom, ígérem, fogadom.
Amen.”

Az Istenhez közel került püspök

Csiha Kálmán-émlékplakett a kolozsvári kollégiumban

A Kolozsvári Református Kollégium kórustalálkozó szervezésével tisztelgett a reformáció 500. évfordulója előtt. A kollégiumból a Farkas utcai templomba való zászlós átvonulást, valamint Nagy Tibor lelkipásztor igehirdetését követően a jelenlevők Székely Árpád igazgató köszöntőbeszédét hallgathatták meg. „Év elején, amikor azon gondolkodtunk, hogyan emlékezzünk a reformációra, eszünkbe jutott, hogy az erdélyi kollégiumok számára még

senki nem szervezett kórustalálkozót. Így született az ötlet, ezt kötöttük egybe azzal, hogy egyúttal megemlékezzünk a tíz éve elhunyt Csiha Kálmán püspökről, akinek a kolozsvári kollégium rengeteget köszönhet” – mondta Székely Árpád.

A szatmári, a zilahi Wesselényi, a marosvásárhelyi, valamint a helyi református kollégium kórusainak szolgálatát követően Ősz Előd egyházkerületi levéltáros Heumann Erzsébetnek *És mégis*

fennmaradtunk című Csiha Kálmánról szóló könyvét mutatta be. „Csiha Kálmánról sok mindent el lehet mondani, volt politikai üldözött, gógánváraljai és marosvásárhelyi lelkipásztor, esperes, Erdély 44. püspöke, a teológiai tudományok doktora, de mindenekelőtt igehirdető, hiszen mindig hitelesen hirdette az igét. Ő nemcsak megmutatta Istent, hanem közel is került hozzá. Igét hirdetett nemcsak a szószékről, hanem életével és cselekedeteivel is” – választa röviden Ősz Előd egyháztörténész az egykori püspök életútját, munkásságát. „Erdély és a Kárpát-medence vándorprédikátora volt, aki

evangelizációs útjai során olyan magyarországi kis templomok padjait is megöltötte, amelyek évtizedekig üresen álltak. Ahogy id. Fekete Károly fogalmazott: Csiha Kálmán nemcsak az igéből, hanem a gyülekezetből is készült” – tette hozzá Ősz Előd.

Könyvbemutató után a jelenlevők a kollégium udvarára vonultak, ahol Nemes Csaba képzőművésznek az egykori püspökről készült emléklakettjét leplezték le. Ezt követően az iskola kórusa Székely Árpád karnagy vezetésével Erdély 44. püspökének *Ima* című megzenésített versét adta elő.

Somogyi Botond

Hírek – Események

• **Díszdoktori cím.** A Debreceni Református Hittudományi Egyetem professzorát, dr. Fazakas Sándor teológiai tanárt a Babeş–Bolyai Tudományegyetem Református Tanárképző Kara díszdoktorrá avatta. „Írásaiban, előadásában olyan témákat tárgyal, amelyek személyes meggyőződése, hitvallásai is, s ezáltal meghatározó hatással van mind a nyolc magyar református teológia hallgatóira, a református lelkészekre” – hangzott el dr. Lukács Olga dékán méltatásában.

• **Időseket gondozó otthon** épül Sepsi-szentgyörgyön. Az alapkövetétel alkalmából tartott istentiszteleten Kató Béla püspök hangsúlyozta, a reformációnak köszönhetően alakult ki az intézményesített diakónia. Az alapkövetétel alkalmából tartott ünnepségen az Irisz Band is szolgált.

• **Csemeteültetés.** A maroshévízi egyházközség is bekapcsolódott az egyházkerület programjába, amely 500 csemete ültetését vette célba – hálából az elmúlt 500 évért, és a reménység bizonyosságaként a következő ötszázért. A három éve vásárolt református temető telke megfelelőnek bizonyult arra, hogy 500 gyertyáncsemetével megjelöljék a kegyeleti hely természetes határát, s egyben hosszú időre biztosítsák az 500 csemete sérthetlenségét a bekerített és őrzött területen.

• **Biblia okostelefonon.** Gernyeszegen is megemlékeztek a reformáció jubileumáról. Az

istentiszteleten Veress Róbert helyi lelképásztor a prédikációban rámutatott: ahogyan a re-

formátorok öt évszázaddal ezelőtt az egyházat megtisztították az ártó elemektől, úgy kell nekünk is megtisztítanunk életünket minden olyan fölösleges dologtól, amely az ige útjába állhat. A lelképásztor szerint alkalmazkodni kell a fejlődő világ impulzusaihoz, megtartva a gyökeret, az ígét: ha a fiatalok szívesebben tartanak okostelefont, mint Bibliát a kezükben, akkor megvan arra is a lehetőség, hogy a telefonon lapozzák fel a Szentírást vagy akár az énekeskönyvet. A lényeg, hogy az ige, az élő víz minden korosztályt táplálhasson.

• **Játszótér és sportpálya Barátoson.** Alig maradt üres hely a barátosi templomban a reformáció 500. évfordulójának ünnepén. Kató Béla püspök ígéhirdetési szolgálata után a templom udvarán szálaltatták meg – Mircse

Ferenc néhai gondnok adományát – a harmadik harangot, majd a kultúrotthon melletti telken avatták fel az újonnan épített játszóteret és sportpályát, ugyanitt több mint 50 fát ültettek el az ünnepség után.

• **Reformáció-emlékparkot** avattak Felsőboldogfalván. A reformáció 500. évfordulójának állít emléket, és közösségi térként is szolgál a falu központjában a templom körül kialakított reformációi emlékpark. Az avatóünnepségen leleplezték Bocskai István fejedelem szobrát, valamint egy platánfát is elültettek.

• **Hitvalló napot** tartottak a Székelyudvarhelyi Ref. Egyházmegye gyülekezetei. A reformáció 500. éve alkalmából szervezett ünnepi,

úrvacsorasztsákkal egybekötött istentiszteleten Kató Béla püspök hirdetett ígét.

• **Segesvári ünnep.** Közösen ünnepeltek meg Segesváron a magyar reformátusok, evangélikusok és a szász evangélikusok a reformáció ünnepét. November 5-én fáklyával vonultak végig a református templomtól a várban található evangélikus templomig, ahol Reinhard Guib szász evangélikus püspök hirdette az ígét, majd közös úrvacsorára került sor.

Újtorda ünnepelt

Az újtordai egyházközség ünnepi istentisztelet keretében ünnepelte a reformáció 500 éves évfordulóját. Jóleső érzés volt látni, hogy híveink mellett szép számban római katolikusok és unitárius testvéreink is eljöttek. Ígét hirdetett Vincze Csongor helyi lelképásztor, aki kifejtette: a reformáció hitbeli mozgalma volt az, amely a „véka alól” kivette az égő gyertyát, hogy világítson azoknak, akik a házban vannak. Jézus a világ világossága mint testté lett Ige világított 500 éven keresztül azok számára, akik az egyházában éltek és élnek mind a mai napig is. Úrvacsora alkalmával jó volt látni, hogy a más felekezetűek is éltek a szent jegyekkel. Ezzel megerősítették azt, hogy az ökumenikus gondolkodás nemcsak elméleti síkon létezik, hanem a gyakorlati életben is működik.

Ezután a tíz éve újjáalakult kórus szolgálata következett Vincze Andrea karnagy vezetésével, majd a konfirmándusok szavaltatai következtek. A kórus szolgálatát követően Lőrincz József Tibor nyugdíjas újtordai lelképásztor Reformáció Tordán című visszatekintő előadása következett. Az ünnepséget Vincze Andrea orgonajátéka zárta.

Lőrincz József Tibor

ISSN-1223-8848

Kórustalálkozó Nyárádszentbenedeken

A reformáció évfordulójának megünneplésére kórustalálkozót tartottak Nyárádszentbenedeken. A Közép-Nyárárdmenté négy gyülekezetének kórusai gyűltek össze a

szentbenedeki templomban. A rendezvényen Koncz László Ferenc backamadarasi lelképásztor a Jn 4,5–15 alapján hirdette Isten Igéjét. Szabó Gergely Levente a 96. zsoltárral köszöntötte a vendégeket, majd a kórusok szolgálata következett. Az ákosfalvi gyülekezet kórusát a backamadarasi Harmónia kórus s a harasztke-reki gyülekezet kórusa követte; végül a szervező, helyi kórus énekelt Istent dicsőítő szövegeket. Ezután díszoklevelek átadására került sor a kórusok és karnagyok részére. Az alkalom közös vacsorával zárult. Hálásak vagyunk a mi Urunknak a találkozásért, közös épülésért, szolgálatért. A „100 tagú kórus” bízunk abban, hogy lesz folytatás...

Szabó Gergely Levente

ÜZENET

Az Erdélyi Református Egyházkerület gyülekezeti lapja

A szerkesztőség címe: 400158 Kolozsvár Eötvös utca (str. Constanța) 1–3. sz.

Telefon: 0731-019404

Drótposta: uzenet@reformatus.ro

<http://www.reformatus.ro/uzenet.html>

Főszerkesztő: Somogyi Botond

Kéziratot nem őrünk meg

és nem küldünk vissza.

A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik.

Készült az Erdélyi Református Egyházkerület Misztótfalusi Kis Miklós Sajtóközpontjának nyomdájában Felelős vezető: Dávid Zoltán